

άνεμόστυλος ὁ, Μέγαρ. — ΜΦιλήντ. Γλωσσον. 3, 141
άνιμόστουλος Θεσσ. άνιμόστ'λους Μακεδ. (Καταφύγ.)
Στερελλ. (Λεπεν.) άνιμόστ'λου τό, Θράκ. (Αίν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *άνεμος* καὶ *στῦλος*.

Ὁ κατακόρυφος στῦλος, περὶ τὸν ὅποιον στρέφεται
ἡ άνέμη. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *άνεμόκορμος*.

άνεμόσυκο τό, Ἀθῆν. Ἀνδρ. Εὔβ. (Κάρυστ. Κονίστρ.
Πλατανιστ. κ. ἄ.) — Λεξ. ΠΓενναδ. 938 *άνιμόσ'κον* Ἡπ.
(Ἀρτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *άνεμος* καὶ *σῦκο*.

Σῦκον ἐν γένει κακῆς ποιότητος (α) Τὸ ἐκ σφοδροῦ
άνέμου βεβλαμμένον Ἀνδρ. (β) Τὸ μὴ καλῶς ἀναπτυ-
χθὲν καὶ ὠριμάσαν, ἰδίᾳ τὸ ἄνευ ἐρινασμοῦ Εὔβ. (Κάρυστ.
Κονίστρ. Πλατανιστ. κ. ἄ.) Ἡπ. (Ἀρτ.) — Λεξ. ΠΓενναδ.
ἐνθ' άν. Συνών. *ἀβγόσυκο* 1, *φούσκα*. Πβ. *άνεμο-* 1.

(γ) Μέγα καὶ ἄγευστον ὠριμάζον κατὰ Ἰούνιον Ἀθῆν.
Συνών. *ἀγιαποστολιάτικο*.

***άνεμοσυρίδα** ἡ, άνεμοσυρίδα Ἀστυπ. άνεμοσου-
συρίδα Θήρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. *άνεμόσυρις*. Τὸ άνεμοσουσουρ-
ρίδα κατ' ἐπίδρασιν τοῦ οὐσ. *σοῦσουρρο*.

1) Θύελλα Ἀστυπ. : Ἡ γειτόνιστά της πετάχτησε σὰν
άνεμοσυρίδα 'ς τὰ παλάτια καὶ μὲ γέλτσα τσαὶ χαρὲς λέει
'ς τὴν βασίλισσα (ἐκ παραμυθ.) 2) Ὁ ὑπὸ τοῦ τυφῶνος
στροβιλιζόμενος κονιορτός καὶ τὰ λοιπὰ ἐλαφρὰ πράγματα
Θήρ. Συνών. *σκοινόβολο*.

άνεμοσυρμή ἡ, ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι άνέμ. 66 — Λεξ.
Δημητρ. *άνεμόσυρμο* τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *άνεμος* καὶ *συρμή*.

Ἰσχυρὰ πνοή άνέμου : Ἀνεμοσυρμή ξεφουντάρισε τὰ
καίκια 'ς τὸ λιμάνι Λεξ. Δημητρ. Ἡρθε ἡ άνεμοσυρμή μὲ
τούμπανα καὶ γκάιδες (προσωποποιήσις τῆς λ.) ΓΒλαχο-
γιάνν. ἐνθ' άν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *άνεμικός* Β 1.

άνεμόσυρτος ἐπίθ. ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι άνέμ. 55

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άνεμος* καὶ τοῦ ἐπιθ. *συρτός*.

Ὁ ὑπὸ τοῦ άνέμου παρασυρόμενος : Ἡ πεταλούδα
ἄστατη, άνεμόσυρτη φνὴλή, ποῦ τρέχει 'ς τὸ χαμὸ καὶ 'ς τὸ
γκρεμὸ.

άνεμοσφούγγαρο τό, ἰδ. *άνεμο-* 1.

άνεμοσώρευτος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άνεμος* καὶ τοῦ ἐπιθ. **σωρευτός*
< *σωρεύω*.

Ὁ ὑπὸ τοῦ διαβόλου συσσωρευόμενος : Παροιμ. φρ.
'Ανεμοσώρευτα διαβολοσκορπίσματα (τὰ ἀδίκως ἀποκτηθέντα
κακῶς σκορπίζονται). Συνών. *άνεμομάζωτος*. Πβ.
ἀδικομάζωτος, *άνεμομάδεμα*.

***άνεμοσωριάζω**, μετοχ. άνεμοσωριασμένος Λεξ.
Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άνεμος* καὶ τοῦ ρ. *σωριάζω*.

Ὁ ὑπὸ τοῦ άνέμου συσσωρευθεὶς : Χιόνι άνεμοσωρια-
σμένο.

άνεμοταραγμός ὁ, ἁμάρτ. άνεμοταρασμός Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *άνεμος* καὶ *ταραγμός*, παρ' ὃ καὶ
ταρασμός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Βιαία διατάραξις πράγματός τινος ὑπὸ τοῦ άνέμου :
Νὰ δῇ κάνεις τὸν άνεμοταρασμὸ πῶχον δὰ βαξεβανικά καὶ
νὰ κλαίῃ ! Ἀνεμοταρασμός τῶ ρονχῶ.

άνεμοταράζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *νεμοταράζω* Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άνεμος* καὶ τοῦ ρ. *ταράζω*. Ἡ λ.
καὶ παρὰ Σομ.

1) Διαταράττω τὴν κανονικὴν θέσιν πραγμάτων, ἀνα-
κατώνω, κάμνω ἄνω κάτω : Ἀνεμοταράζει τὰ ροῦχα μέσ'
'ς τὸ σεδούκι ἢ άνεμοταράζει τὰ σεδούκια. Ὅλο μας τὸ σπíti
τὸ *νεμοτάραξα*, μὰ δὲ δό βρηκα τὸ δαχτυλίδι ποῦ *χασα*.
Σὺ δὲ *νεμοτάραξες* τὸ σπíti μου, ἐτσὰ νὰ σ' άνεμοταράξῃ
ἡ ἄδικη κ' ἡ κακειὰ ὥρα ! (καθὼς διετάραξες τὴν γαλήνην
τοῦ σπιτιοῦ μου κτλ. Ἀρά). Συνών. *ἀνακατένω* 2,
ἀνακατεύω 3, *ἀνακατώνω* 3. 2) Προξενῶ φθορὰν
εἰς τι, βλάπτω : Ἐδιάης καὶ μάζωξες τὰ φασόλια κ' *νεμοτά-*
ραξές τα ποῦ δὲ ξαναδένει ἀπάνω φασόλι.

άνεμοτάραξι ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ρόδ. Σύμ. — Λεξ.
Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *άνεμος* καὶ *τάραξι*.

1) Βιαία άνέμου πνοή, θύελλα, άνεμοστρόβιλος Ρόδ.
Σύμ. — Λεξ. Δημητρ. : Ἀσμ.

Ὅταν ἀστράφτω καίω σε, ὅταν βροντῶ χαλῶ σε
κι ἂν κάμω άνεμοτάραξι, παίρνω σε καὶ πνίω σε
Λεξ. Δημητρ.

Τῆς ἀστραπῆς παιδὶν εἶμαι καὶ τῆς βροντῆς ἀγγόνι
καὶ τῆς άνεμοτάραξης δισάγγονόν της εἶμαι
Ρόδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *άνεμικός* Β 1. 2) Βλάβη, φθορὰ
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) : Κακώτερον άνεμοτάραξι δὲν εἶναι ἀπὸ
'κείνη βοῦ *καμες* τοῦ ποτιστικοῦ.

άνεμοταραχή ἡ, πολλαχ. άνιμουταραχή Ἀνδρ.
Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Καταφύγ.) κ. ἄ. *άνεμοτά-*
ραχο τό, Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *άνεμος* καὶ *ταραχή*. Ἡ λ. καὶ παρὰ
Γερμ.

1) Ἀνεμοτάραξι 1, ὃ ἰδ., ἐνθ' άν. : Παροιμ. φρ.
'Σ τ'ν άνιμουταραχή χαίρει ἡ λύκος (ἐπὶ φανύλου ἐπωφε-
λουμένου ἀνωμάλου περιστάσεως) Ἀδριανούπ. — Παροιμ.

Τώρα 'ς τ'ν άνιμουταραχή κατούρει μι κ' ἰσὺ, χιλῶνα
(ἐπιτοῦ ἐν δυστυχίᾳ δεχομένου ἀγογγύστως τὰς προσβο-
λὰς κατωτέρων) Ἀνδρ. || Ποίημ.

Παντοῦ σεισμοί, φουρτοῦνες, άνεμοταραχές,
ἀστροπελέκια, χιόνια, χαλάζια καὶ βροχὲς
Γ' Σουρῇ Ἀπαντ. 1, 230. 2) Σύγχυσις, θόρυβος Θράκ.
(Ἀδριανούπ. Σαρεκκλ.)

άνεμοτάραχος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άνεμος* καὶ τοῦ ἐπιθ. **ταραχτός*
< *ταράζω*.

Ὁ ὑπὸ τοῦ άνέμου ταρασσόμενος : ἐνθ' άν. : Ἀσμ.
Καράβια άνεμοτάραχτα κι ἀγεροτσακισμένα,
φουρτούνα δὲ σὰς πάλεψε τέτοια ποῦ δέρνει ἐμένα
(ἀγεροτσακισμένα = τσακισμένα ὑπὸ τοῦ ἀέρος) Λεξ. Δημητρ.

άνεμοτινάζω ἁμάρτ. άνιμουτ'νάζου Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άνεμος* καὶ τοῦ ρ. *τινάζω*.

Κινῶ βιαίως, συγκλονίζω : Δὲ μπαίνου 'ς ἄμαξα, γιατί
μ' άνιμουτ'νάζ'. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *άνεμοκουνῶ*.

άνεμό-τοπο τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *άνεμος* καὶ *τόπι*.

Σφαῖρα ἐλαστικὴ (πλήρης ἀέρος) εὐχρηστος ἐν ταῖς
παιδιαῖς : Σὰν άνεμό-τοπο τὸν ἐπέταξεν ἀποπὰ κ' ἐκεῖ πέρα.
Τὸν παραπετοῦνε τὸ γακόμοιρο σὰν άνεμό-τοπο.

άνεμότραττα ἡ, σύνηθ. άνιμότραττα βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *άνεμος* καὶ *τράττα*.

